

Vlaštofka

ZAKÁZANÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Prohlídka industriálního komplexu určeného k demolici dýchající na nás svou minulostí.

ČTĚTE NA STRANĚ 2

O KONCI ROKU A (HLAVNĚ) ČASOPISECH

Uplynulý školní rok ve Vlaštofce kritickým pohledem Emy Bartalské.

ČTĚTE NA STRANĚ 3

Každý konec znamená loučení. Pro mě tento měsíc přináší důvodů k loučení hned několik. Nejen s koncem školního roku, ale i s mým působením na Zatlance, tedy i odchodem z redakce Vlaštofky. Z počátku nebylo jisté, zdali se vydávání časopisu na naší škole vůbec podaří udržet, práce to byla občas dosti náročná. Zaslouhou všech, kteří se na projektu podíleli, se sen postupem času stával skutečností, a za to patří mé velké díky zejména studentům, kteří se snažili udržet Vlaštofku v letu, a dnes, kdy její křídla sama opouštím, vím, že má své pevné bezpečné hnízdo a že jsou v jejím okruhu lidé, kteří ji nenechají padnout k zemi. Důkazem jsou i ocenění, která naše redakce získala v soutěži napříč školami zapojenými do PRESS CLUBu. Ale vše má svá úskalí, a proto děkuji Emě Bartalské za její článek O konci roku a (hlavně) časopisech, ve kterém se zaměřuje na nedostatky plynoucí z fungování redakce. Snad její kritika bude užitečnou inspirací pro mého nástupce. Přesto všechno si už teď mohu být jistá, že je Vlaštofka obklopena nadanými a svědomitými žurnalisty, jejichž práce je rok od roku lepší, a tak pevně věřím, že dokáží motivovat nejen stávající nerozhodné členy, ale i ty nové příchozí. Pěkné prázdniny přeje

autor článku:
MARTINA FEUERSTEINOVÁ

Druhý dech

Nevím, jak vy, ale já mám toho všeho okolo školy za posledních pár týdnů už vážně dost. Mám takový dojem, že se občas zapomíná, že studenti jsou také jenom lidi a že jejich den má bohužel pouhých 24 hodin. A v tomto krátkém časovém intervalu opravdu není možné zvládnout všechno, co po nás profesori vyžadují. Ano, v červnu se s tím tak nějak počítá, že toho na nás bude moc, ale během několika posledních dní už můj mozek jednoduše odmítá přijímat a ukládat jakékoli informace, které se nějak blíží

Jarní škola mediálních studií

Od 18. do 20. května jsme se spolu s některými studenty Zatlanky zúčastnili Jarní školy mediálních studií na Metropolitní univerzitě Praha. Absolvovali jsme řadu zajímavých přednášek a také jsme si mohli všechno vyzkoušet v praxi! První den jsme vyslechli přednášku o funkci médií v demokratické společnosti, rozebrali jsme si jednotlivé zpravodajské žánry a také jsme se dozvěděli něco o základních etických a profesních pravidlech žurnalistiky. Druhý den jsme se naučili pracovat s televizní technikou a poté jsme dostali úkol, abychom natočili reportáž. Rozdělili jsme se tedy do skupin a nafasovali jsme potřebné vybavení: kameru, mikrofon a notebook. Každá ze skupinek vymýšlela námět na reportáž - naše skupina se rozhodla natočit reportáž o tom, že na Letné v té době znovu stál pomník Stalina kvůli natáčení filmu o Otakarovi Švecovi, autorovi tohoto pomníku. Ten se nedobrovolně přihlásil do výběrového řízení na návrh pomníku, a když se dozvěděl, že jeho návrh vyhrál, spáchal sebevraždu... Nejdůležitější pro nás bylo mít natočený názor historika. Proto jsme se rozhodli, že dojedeme na Zatlancku za panem profesorem Aubrechtem. Také nás napadlo napsat Dominikovi Ferimu - nejmladšímu radnímu v

učení. Jen z toho slova už v závěru školního roku upadám do mdlob. Co je však důležité, je fakt, že tento týden už to opravdu končí. No, to asi není úplně to správné slovo, řekněme, že nastává jakési mezidobí, pauza, čas klidu a seberealizace - prázdniny. Neskutečným způsobem se těším na to, až se rozvalím někde u vody, dám si obrovskou zmrzku, zaplavu si, zaskáču a úplně se osvobodím od veškerých starostí. Konečně budu mít čas si přečíst všechny knížky, které si nemusím, nýbrž chci, přečíst, a dokonce se bez výčitek ponořit do přihlouplých časopisů pro ženy plné tipů na

ČR a také asi nejpobudivějšímu politikovi na sociálních sítích. Jen aby bylo jasno, nikdo z nás se s ním neznal. Ale k našemu velkému překvapení nám Dominik za pět minut odepsal: „Jasně, natočíme to. Kdy a kde se potkáme?“ Domluvili jsme se s ním, že se tedy potkáme za hodinu a půl před právníckou fakultou UK. V tu chvíli už nebylo na co čekat - na natočení celé reportáže jsme měli asi tři hodiny. Když jsme chtěli vyrazit, tak jsme zjistili, že máme problém - nezbyl na nás stativ... Věděli jsme, že bez stativu by bylo prakticky nemožné cokoliv natočit. Začali jsme tedy shánět po kamarádech stativ, a nakonec se to povedlo! Domluvili jsme se, že si ho vyzvedneme za půl hodiny na Andělu. Jeli jsme tedy na Anděl a rozdělili jsme se na dvě skupiny - jedna šla pro stativ a druhá šla na Zatlancku natočit rozhovor s panem profesorem Aubrechtem. V té době byly maturity, a tak jsme nevěděli, jestli bude mít pan profesor vůbec čas. Měli jsme ale štěstí a zastihli jsme ho ve sborovně. Pan profesor byl vstřícný a řekl nám zajímavosti ze života Otakara Švece. Poté jsme se úspěšně setkali s naší druhou půlkou a spěchali jsme k Právnícké fakultě. Když jsme u Národního divadla přestupovali na tramvaj, zahlédli jsme Ivu Janžurovou, která také stála na zastávce. Řekli jsme si,

to, jaké kousky tohle léto "prostě musíte mít", jaké se nosí účesy a kde koupíte tu nejlepší a cenově samozřejmě nejvýhodnější last minute dovolenou, z čehož zřejmě nevyužijí ani jednu jedinou informaci. Pravdou je, že vědomí, že mě tohle všechno čeká za tak krátkou dobu, mě nabíjí neskutečnou energií a mám mnohem větší chuť se bavit. Bude to tím, že mě nic netíží. Můžu přijít domů a dělat jednoduše jen to, co chci. Jít se s čistotou hlavou projít, vyrazit si s kamarády, a když jsem po tréninku unavená, nemusím dělat nic. Nečekají na mě žádné úkoly, nehrozí testy ani zkoušení.

foto: foto: Jan Kopřiva

že by byla škoda promarnit takovou šanci a šli jsme se jí zeptat, jestli by nám k tomu nechtěla něco říct. Byla vstřícná a řekla nám na kameru svůj názor. Když jsme dorazili před Právníckou fakultu, už před ní čekal Dominik Feri. Byl ochotný a velmi zaskvěceně mluvil o Otakarovi Švecovi. Poté jsme natočili asynchrony pomníku a spěchali jsme zpátky na Jarov, kde sídlí Metropolitní univerzita. Další den jsme dotočili „spojovák“ ve studiu a reportáž jsme sestříhali. Celý kurz jsme zakončili promítáním reportáží všech skupinek. Myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že jsme se za ty tři dny naučili spoustu nových věcí a zároveň jsme si to užili!

autor článku:
JAN KOPŘIVA

foto: <http://bestseries.blog.cz>

Škola je sice fajn, učíme se v ní, že ne všechno v našem životě je snadné a že někdy musíme dělat i to, co nás nebaví, ale jistě se mnou budete souhlasit, že ty prázdniny už potřebujeme všichni. Musíme si pořádně odpočinout, abychom se do ní mohli zase těšit.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

Zakázané dobrodružství

Víme, že děláme to, co nesmíme, dokonce víme, že nás můžou kdykoliv chytit. Je to prostě silnější než my. Nejdříve přelézáme plot a poté se dostáváme na koleje, které jsou zarostlé, a vlak přes ně už asi nikdy nepojede.

Procházíme kolem rybníku a pomalu vidíme náš cíl. Štěkající psi jsou signálem nedaleké přítomnosti lidí, a tudíž i signálem k pohybu. Další překážkou je nám vodní nádrž. Naštěstí jsou přes ní vedeny staré, již nefunkční, roury, které bez problému přecházíme. Naše budova nás konečně obklopuje a my se prodíráme nevysekanými stromy, mjíme dnes už bohužel zničený skleník, místo, které kdysi muselo hýřit barvami a pomalu se propracováváme ke vchodu. Prostorná hala před námi rozevírá náruč. Bývalé pece a stroje už ztratily svůj význam a zničené se nyní rozvalují i tam, kde přetím nebyly. Po stranách jsou police, na kterých je ještě pár bezpečnostních přileb. Jednou po práci jí tam někdo odložil a další den už si jí

nevzal. Věděl, že už si jí nikdy nevezme? Věděl, že je to jeho poslední den, kdy si "nasadí přílbu"? Voda, zatékající skze střechu dopadá na plechovou desku a připomíná nám, že čas neúprosně kvapí. Po schodech stoupáme do administrativní části budovy. Kanceláře jsou pořád ještě vybaveny nábytkem a spoustou papírů. Do těchto místností se někdo den co den vracel, vydělával peníze pro sebe či pro rodinu, cítil určitou jistotu. Kde je těm lidem konec? Na nástěnce je špendlíčkem připichnutý pohled. Asi bych neměla porušit poštovní tajemství... Ale teď už je to stejně jedno, odesílatel ani příjemce se to nikdy nedoví. Opatrně jej prohlížím a zjišťuji, že byl poslán v roce 1987 z Bulharska paní Heleně K. do kanceláře. Proč si ho Helena K. nevzala domů? To vše proběhlo tak rychle? Na každém patře je stejný průhled dlouhou, holou chodbou, která ovšem ústí do dalších spletitějších chodbiček. Ve čtvrtém patře procházíme onou dlouhou chodbou a za rohem se naskytá pohled na další ještě

delší chodbu, které ovšem předchází zchátralý archiv. Police, které byly kdysi plné knih, teď zejí prázdnotou. Kam všechny knihy zmizely? Čas na odnesení knih byl, ale čas na to vzít si s sebou pohled ne? Prostupujeme chodbou a největší překvapení nás teprve čeká. Na každé straně chodby jsou další místnosti a v nich věci, kterým lze jen těžko uvěřit. Pach staroby a chemických látek, který nás praští do nosu, napovídá tomu, co uvidíme. Obrovské stoly jsou zaplněny všemi možnými zkumavkami a lahvičkami, přičemž půlka z nich je stále plná a popsaná složitými chemickými vzorci. Chemie nikdy nebyla můj šálek kávy, ale prostory, které právě prohlížím, mě fascinují. Jaký pokus tu kdy naposledy provedli? Vydařil se? Některé pipety, baňky a kahany jsou rozbité a jen čekají, co s nimi bude dál. Stejně jako celá budova. Jediná možná cesta do nejvyššího patra je po schodech. Výtah je již dávno nefunkční. Kabina výtahu se zasekla uprostřed výtahové šachty a my na ni hledíme skrze otevřené dveře ve čtvrtém patře.

Paté patro vykazuje známky lidského obydlí. Všude samé harampádí, oblečení a obaly od jídla (přesněji od krabicového vína). Alespoň budovu někdo v zimě využívá, když už jinak chátrá. Díky žebříku se dostáváme na střechu, kde se radujeme z krásného výhledu... Pravda, většina lidí by ho asi nepovažovala za krásný, ale nás prostě uchvacuje. Lepší výhled na přilehlé komplexy industriálních budov si nemůžeme přát. Přemýšlím o blížícím se osudu budovy. Budovy stejného typu většinou končí demolicí. Nastane i v tomto případě? Vždyť se sem ještě někdy mohou vracet bývalí zaměstnanci, aby si zavzpomínali na dřívější léta. Zdá se mi to, nebo na mě spadlo pár kapek vody? Pomalu ale jistě začíná pršet. Čas vyrazit zpátky. Stejnou cestou, hlavně potichu, abychom nevzбудili nějakého potencionálního "nájemníka"...

autor článku:
ADÉLA VOLDRÁBOVÁ

Muzikál

Slátanina, ani herectví, ani zpěv, ani tanec... Tak tohle všechno jsem už slyšela říkat lidem o muzikálech. Co vy? Taký máte ten dojem, že muzikál vlastně není ani umělecký žánr, že se nejedná o umění, ale o marnou snahu rádoby umělců, kteří neumí hrát, zpívat a už vůbec ne tancovat? Musím říct, že si zde dovoluji nesouhlasit. Každý máme svůj názor, samozřejmě, a já rozhodně nemíním nikoho nutit či přemlouvat, aby se z něj ze dne na den stal muzikálový maniak, jen se pokusím vám přiblížit mou vlastní zkušenost, kterou s muzikálem za poslední dobu mám a potom, ať si každý myslí, co uzná za vhodné. Tak tedy, jako malá jsem měla tu možnost pár muzikálů navštívit, jediný, který mi z té doby zůstal vryt do paměti, je český muzikál Drákula. Domnívám se, že toto dílo je skutečně pýchou české divadelní scény. Hudba Karla Svobody je geniální a především původní nastudování z devadesátých let má k dokonalosti velmi blízko. Ostatní muzikálová představení, která jsem v útlém dětství navštívila, myslím není nutné zmiňovat, protože zdaleka

nekonkurovala právě Drákulovi. Od té doby uplynulo pár let a já stihla shlédnout nespočet představení, muzikály to ovšem nebyly. Poprvé po dlouhé době jsem tento žánr navštívila minulý podzim v pražském divadle Studio DVA, jednalo se o světový muzikál EVITA. Není důležité, proč jsem zvolila právě ji, důležité je ovšem výsledky mé návštěvy. Když večer skončil, měla jsem pocit, že nic geniálnějšího, než hudba Andrew Lloyda Webbera na světě neexistuje. Další asi tři měsíce jsem prakticky neposlouchala nic jiného a na nic jiného ani nemyslela (to trochu přeháním). Je tedy nutno říct, že tím tak nějak započala má vášně pro tento, mnoha lidmi zatracovaný, žánr. Druhým, ale neméně silným, zážitkem se pro mě stala návštěva dalšího, i když možná méně známého, muzikálu s hudbou francouze Gérarda Presgurvice - Romeo a Julie. Uprímně řečeno, neměla jsem přehnaná očekávání, co se týkalo hudby i celého muzikálu jako celku. Jak hluboce jsem se mylila. Jen co se ozvaly první tóny, měla jsem jasno, nic

foto: Romeo a Julie, divadlo Hybernia

geniálnějšího než muzikál Romeo a Julie neexistuje. A celý příběh, který jsem zažívala s EVITOU, začal nanovo. Opět opakované přehrávání jednotlivých písní, opět neustálé myšlenky směřující k tomuto představení. To, co mě na něm mimo jiné překvapilo, bylo obsazení. Paradoxně to byl původně jeden z hlavních důvodů mé skepse. Neznámý herci a zpěváci rovná se nevalná kvalita. Opět nehorázný omyl. Mladá generace herců, zpěváků

a tanečníků neskutečně překvapila a jejich výkony by jim mohla kdejaká "star" závidět. Poslední muzikál, který zde zmíním, je Mamma mia! z Kongresového centra. Jen stručně - neskutečná show s nestárnoucími hity ABBY. Nevěřte, tak tedy jděte a přesvědčte se na vlastní oči!

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

O konci roku a (hlavně) časopisech

Ležím na tropické pláži pláži, čtu knihu, na kterou jsem v průběhu školního roku neměla čas, a poslouchám, jak se mořské vlnky tříští o břeh a zanikají.

Pak se prudce posadím a vzpomenu si na to, že od blaženého léta, kdy budu ničím nerušeně ležet doma v posteli a vyspávat do poledne, válet se u bazénu a opalovat se na pláži, mě dělí poslední povinnost (vlastně předposlední, ještě si musím dojít pro vysvědčení, ale to už je formalita) - napsat poslední letošní článek do Vlastofky. Původně jsem chtěla psát o konci školního roku a o mém prvním roce na Zatlanec, ale nemyslím si, že mé dojmy

jsou natolik odlišné od těch vašich, nestojí tedy za samostatný článek. Místo toho vám shrnu mé dojmy z Vlastofky, přeci jen je součástí této uzavřené skupiny asi 9 lidí, jsme skoro jako nějaká podivná sekta. Na základní škole jsme měli také časopis, jmenoval se Jes!, což byla první tři písmena názvu naší školy a zároveň to má asi nějakou spojitost s yes, ale to už jen hádám. Psát jste do něj mohli tak, že jste si jako volitelný předmět vybrali žurnalistiku, anebo jste mohli poslat článek na e-mail učitelce, která časopis vedla, ale to nikdo nedělal. Scházeli jsme se každý týden na jednu hodinu a časopis vycházel jednou za měsíc, tedy každý musel napsat měsíčně čtyři články a za každý byla známka. Já byla se systémem spokojená, neměli jsme žádná omezení, jen to, že má být článek napsaný v Tahomé a

zarovnaný do bloku, mohl být na jakékoliv téma a mohl být v podstatě jakkoli dlouhý. A teď Vlastofka. Scházeli jsme se jednou za týden o přestávce, tedy když se zadařilo, pokaždé jinde, časopis vycházel jednou měsíčně a články byly omezené na znaky. A teď si představte malou Emičku, která nedávno přešla ze základky a nadšeně se hrnula do psaní časopisu, jak vyhořela hned u prvního článku, kromě toho, že nestál za nic, tak jsem ho taky odevzdala pozdě. Nechci říkat, že moje články v Jesu byly nějak skvělé (pyšná jsem jen na tři, které stejně vznikly až po zániku volitelného předmětu žurnalistika), ale aspoň byly a byly o tom, co mě baví, jedno jak dlouhé. A to bude asi problém, proč jsem někdy v říjnu ztratila motivaci k psaní, protože jsem něco *musela* napsat a *muselo* to mít více jak 2976 znaků. Můžete si říkat, že

redaktor jakéhokoli časopisu by měl tato znaková omezení zvládat (a taky bych měla být ráda, že to nejsou slova), ale já to prostě nezvládla. Průšvih, já vím. Od ledna jsem si říkala, že v časopisu pokračovat nebudu, že mě to nebaví a příští rok mě ani nenapadne se znova hlásit, ale teď na jeho konci si říkám, že by to nemuselo být tak zlé. Doufám, že nejsem jediná, kdo ve Vlastofce nebyl šťastný a spokojený, protože jestli jo, tak jsem se trochu přepočítala a měla bych se jít někam schovat. A to je mé malé odhalení pro vás, teď myslím ty dva lidi, kteří čtou mé články, ano vím o vás, statistiky mi chodí na mail. Mějte se krásně. Jo a taky jsem asi (zase) prošvihla termín...

autor článku:
EMA BARTALSKÁ
třída 3.M

Kámen osvícený slunečními paprsky

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Impozantní krajina kopců a údolí plná tajuplných cestiček

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Dechberoucí výhled v Českém Švýcarsku

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Hobití říše skrytá v srdci Staré Olešky

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Letní koláč s jahodami

Všichni to známe. Škola končí, slunce pálí a na zahradě nádherně voní dozrávající ovoce. A jestli nemáte zahradu, nevadí, stačí si vyjít na nejbližší náměstíčko s trhy, kde koupíte ty nejčerstvější poklady české přírody. Červen je dobou jahod. Skvělé jsou jen tak samotné, s cukrem, se šlehačkou, ale nejlepší jsou v lahodném, vláčném koláči. Uvidíte, že si ho zamilujete. Je totiž opravdu snadný a jeho příprava nezabere moc času, takže když po obědě dostanete chuť na něco dobrého, není co řešit. Tenhle letní šampion plný šťavnatých červených plodů je totiž hned na stole... A ještě rychleji je "ze stolu".

POTŘEBUJEME:

- 70g másla

- 120g moučkového cukru
- 3 vejce
- 150g hladké mouky
- 150g polohrubé mouky
- 1 lžička jedlé sody
- 1 balíček vanilkového cukru
- 1 lžička přírodního vanilkového extraktu
- 400g bílého jogurtu
- 1 vanička jahod
- mandlové lupínky

POSTUP:

- 1) Máslo rozpustíme, přidáme moučkový cukr a žloutky. Bílý vyšleháme společně s vanilkovým cukrem na tuhý sníh.
- 2) Mouky v míse smícháme se sodou a moučnou směs střídavě s jogurtem vmícháme do máslové pěny.
- 3) Nakonec přidáme sníh. Zpracujeme ho opatrně a velmi pečlivě.
- 4) Asi 2/3 těsta rovnoměrně rozetřeme do kulaté formy, kterou předem vymažeme a vysypeme *polohrubou moukou.
- 5) Těsto poklademe jahodami.
- 6) Nakonec jahody pokryjeme zbylou 1/3 těsta a posypeme plátky mandlí.

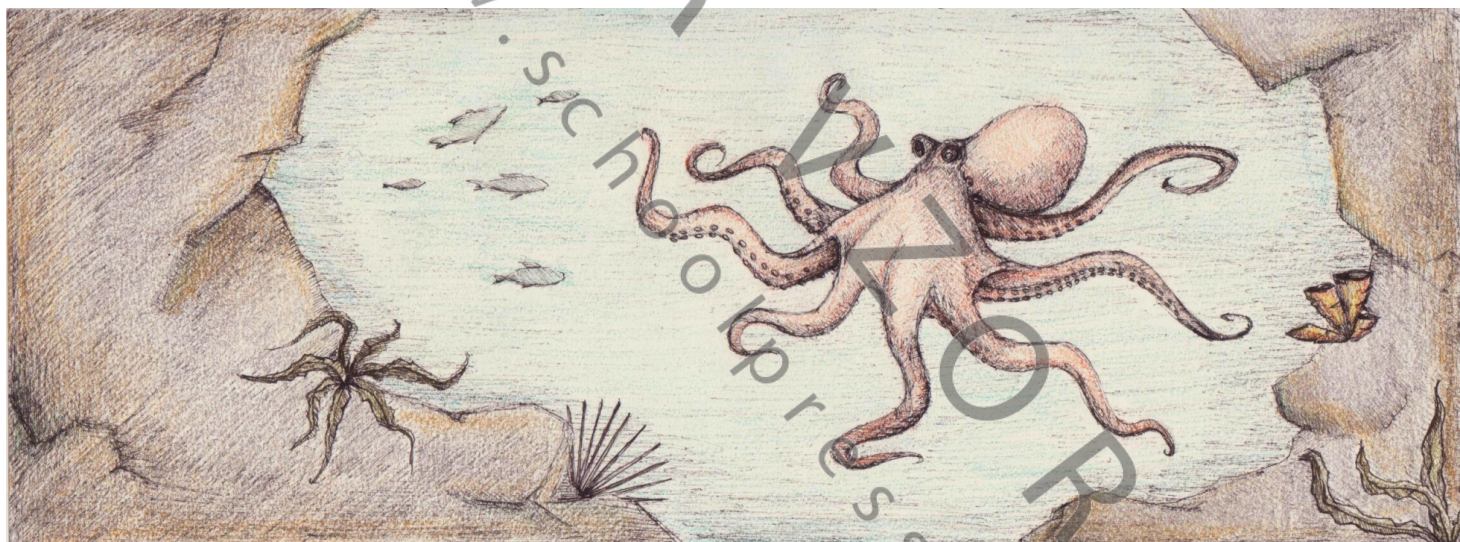
foto: Johana Vendlová

- 7) Pečeme v troubě předehřáté na 160 stupňů 50 až 60 minut.

*Tentokrát jsem použila polohrubou mouku, ačkoli na vysypání formy se obvykle používá hrubá. Udělala jsem to proto, aby nebyla ničím narušena jemnost a vláčnost těsta. Je totiž jako obláček a byla by škoda o to přijít.

Tip: Pokud máte zrovna po ruce jiné ovoce, než jahody, není problém. Vyzkoušet můžete různé variace nebo kombinovat více druhů najednou. Skvělé budou třeba třešně, višně, broskve nebo nektarinky.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

ilustrace: Magdaléna Rajchlová